

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2542/2022
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Спасић Пуциникић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Вук Караџић“ из Кладова, ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1980/22 од 19.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1980/22 од 19.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину – Судска јединица у Кладову П1 100/21 од 16.03.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи на име трошкова за исхрану у току рада рада за период од 01.11.2019. године до 30.04.2021. године, у појединачним износима, са законском затезном каматом на сваки месечни износ наведеног периода од доспелости до исплате, као у садржини изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 19.04.2018. године до 19.04.2021. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом на сваки месечни износ наведеног периода од доспелости, па до исплате, као у садржини изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на утврђене износе накнада у ставу првом и другом изреке, за тужиљу уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за ПИО, доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и код Националне службе за заспшљавање доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености, све по стопи и основици која важи у моменту исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1980/22 од 19.04.2022. године, преиначена је пресуда Основног суда у Неготину – Судска јединаца у Кладову П1 100/21 од 16.02.2022. године тако што је одбијен тужбени захтев у целини, као и захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у утуженом периоду била у радном односу код тужене на пословима ... са коефицијентом за обрачун плате 6,83. Тужена је обрачун и исплату зараде тужилци вршила тако што је основицу, коју објављује Влада Републике Србије, множила коефицијентом радног места на основу метода обрачуна плате у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19, који се примењује од 18.06.2001. године), према ком закону се додаци за регрес и исхрану у току рада за запослене код тужене нису посебно обрачунавали и исплаћивали, јер су садржани у коефицијенту радног места. Пошто је тако добијена висина основне плате била нижа од износа минималне зараде, тужена је тужилци вршила корекцију плате до износа минималне зараде, па јој је у утуженом периоду, исплаћивана плата у висини минималне зараде. Накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није изражена као посебна ставка у обрачуну плате тужилце. Вештачењем је утврђена висина а име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и трошкова за исхрану у току рада применом Општег колективног уговора („Службени гласник РС“ 50/08 ... 8/09).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилце, јер је закључио да у исплаћеној минималној заради тужилце нису садржане предметне накнаде, прихватајући методологију обрачуна из наведеног Општег колективног уговора.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужилце за исплату наведених накнада, јер је закључио да је кроз примену коефицијента јасно дефинисаног наведеном Уредбом, донетом на основу закона, у исти урачуната накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 13. став 1. и 3. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 88/17...6/20), прописано је да делатност образовања и васпитања обавља установа, а да се на оснивање и рад установе примењују одредбе овог Закона и прописи о јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне

покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, како се на тужену примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код тужене примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је тужиљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић